

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete90
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

03 Temmuz 2025 S.66

Yıkılıp Gidecekler!

2

Birkaç gün önce Beyoğlu'nda Lemar dergisine saldırdılar. Tam da 2 Temmuz'un, Sivas katliamının öngününde! Bahane, dergide yayımlanan bir karikatür. "Dini hassasiyetler..." ile başlayan, bildik usanç verici tekrarlar. Ve her zamanki gibi saldırgan güruhlara değil, saldırıya uğrayanlara açılan soruşturmalar, kovuşturmalar. Göstere göstere ters kelepçeli gözaltılar!..

2

Editör

Sıra Türkiye'de (Mi)?

4

"Büyük Öğretmen Yürüyüşü"

6

Yangınlar Yine Her Yerde

8

"2 Temmuz Ateşi Ülkeyi Sardı"

10

Soru "Eğer" Değil, Ne Zaman ve Nasıl

Yıkılıp Gidecekler!

Manşet

Olayın ayrıntılarını anlatacak değiliz. Gerçekten artık bıkkınlık getiriyor bazı şeyleri izaha çalışmak.

Hep aynı kötü müsamere! Türlü çeşit bahanelerle sokaklara salınan ortaçağ kalıntıları, tekbirler eşliğinde saldırıya geçiyor. Devletin polisi "anlayışlı yüzünü" takınıp, bu güruhlara mani olmadan "olay mahallinde" oluyor. Güruh, duruma göre taşlı sopalı, duruma göre bıçaklı palalı, duruma göre benzinli silahlı, hücum ediyor. En iyimser haliyle mala mülke zarar veriliyor, çoğu zaman göz göre göre insanlar katlediliyor.

Dünkü Beyoğlu vakası, 80 yıl önceki Tan Matbaası baskını türünden. Orada "öz be öz Türkler" idi ipleri salınan, dünküler "çember sakallı", şeriatçı, bildik haliyle dinci faşistler. Kanlı Pazar'da ABD 6. Filosunu kible belirleyenler camilerde "dolduruşa getirilip" eli bıçaklı, çivili sopalı güruhlara olarak katletmişlerdi insanları Taksim Meydanı'nda. Maraş'ta ev ev gezip masum Alevileri korkunç bir şekilde öldüren soykırımcı güruh idiler. Çorum'da, Antakya'da benzer girişimleri püskürtüldüğü için sonuç alamamışlardı.

Bugün benzerleri yanı başımızda, sınırın hemen öte yakasında, Lazkiye ve çevresinde, tam da bu dinci faşist iktidarın ve devletin besleyip büyüttüğü çeteler eliyle yaşandı. Alevileri korkunç kıyımlardan geçirdiler. Hala da katliamların ardı arkası kesilmiş değil.

32 yıl önce Sivas'ta ellerinde benzin bidonlarıyla "cehennem ateşi" yakmakla övünüyorlardı Madımak önünde. Aydın ve sanatçı canlarımızı diri diri yakarken, böğürüp sevinç çığlıkları atıyorlardı. Sonrası, malum. Öldürenler değil, ölenler çıkarıldı "adaletin" huzuruna!

Dedik ya, hep aynı kötü tertip. Laikler ve laiklik karşıtları, müslümanlar ve batıcılar... Gerçek, sınıfsal ayrışmaya göre konumlanmayı engelleyecek ne varsa sürülmeli piyasaya!

Sermaye düzeni nerede tehlikeye girmişse, dinciler (dindarlar değil), dinci faşistler orada devreye girmiştir. Devlet baskısının yetmediği her yerde, bu kan içici canavarlar salınıyor sokağa. Halkı sindirmek, belirli kesimleri burjuva iktidarlar etrafından bir araya getirmek, düzene karşı kesimler için asıl düşmanın dışında umacalar yaratmak, onlarla savaştırmak...

Laiklikmiş! Sanki bu devlet herhangi bir dönem laik olmuş gibi!.. Devlet, tarihinin her döneminde dini ve dinci hareketi halkların devrim mücadelesine karşı kullandı. Dinci hareket, tarihinin hiçbir döneminde kapitalist düzene ve devlete karşı olmadı. Tersine, her zaman onun uzantısı oldu. Ve daha doğuşundan itibaren TC devleti, dinci gericiliği kendi içinde barındırdı. Diyanet kurumu bunun için var! Devrim korkusu burjuvaziyi her tür gericilikle ittifaka götürdü. Kuruluşundan beri hep gerici oldu bu devlet.

Emekçi halklarımızın düzene isyanı ne zaman güçlendiyse, o zaman sahaya sürüldü bu dinci faşist güruhlara. Sınıf hareketi ne zaman geliştirse, sınıfın bilincini bulandıracak ayrımlar, ayrışmalar öne çıkartıldı. İkincil derecede çelişkiler, türlü çeşit kimlikler, bunlardan doğan gerilimler kaşındı. Dün Beyoğlu sokaklarında tasmaları serbest bırakılanlar, işte bunun için varlar!

Bu sömürü düzeni tarihinin en derin bunalımını yaşıyor. Emekçi sınıflar artık dayanamıyor. İsyanlar büyüyor. Ve dinci faşizm, ortaçağ kalıntısı çetelerini çeşitli kılıklarda sokaklara salarak ayakta kalmaya, ömrünü uzatmaya çalışıyor. Ama boşuna! Kaybedecekler.

"Çünkü ölüm vurdu damgasını alınlarına:

- çürüyen diş, dökülen et -,

bir daha geri dönmek üzere yıkılıp gidecekler."

Sıra Türkiye'de (Mi)?

Editör

Türkiye ve Kürdistan bir devrim ülkesidir. Tekelci sermaye sınıfı, emperyalist devletler, dinci faşist iktidar ve elbette faşist devlet için olabilecek en büyük korku budur.

Son zamanlarda sık sık ileri sürülen iddialardan biri de, emperyalist saldırganlıkta sıranın Türkiye'ye geldiğidir. Bu iddia sahiplerinin ileri sürebildikleri en önemli kanıt, ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin bugüne kadar sırasıyla, Irak, Afganistan, Libya, Suriye ve son olarak İran'a saldırdığı; bu ülkeleri harabeye çevirdiğidir. Şimdi ise, İran'dan sonra, sıra Türkiye'ye gelmiştir.

Bu durumda ne yapmalı? Bütün bu iddialar kabul edildikten sonra geriye, "ABD ve diğer emperyalist devletlere karşı iktidarın/ devletin arkasında hizalanmak" kalıyor.

Bu, şoven ve sosyal şoven güçlerin, elbette burjuvazi ile birlikte, yıllardır hayalini kurdukları bir gelişme olur. Şovenizmin ve sosyal şovenizmin işçi sınıfını, emekçi kitleleri, Kürt halkını devrim hedefinden uzaklaştırarak, faşist devlet ve dinci faşist iktidar etrafında toparlamak, o çizgide tahkim etmek, hadi moda kavramla diyelim, "konsolide etmek" için uğraştıkları hedeftir bu. Elbette dinci faşist iktidar ve faşist devlet için, amiyane deyimle "bundan iyisi Şam'da kayısı" demek gerek.

Doğru mu peki? Eğer kasıtlı bir yalan değilse, -ki sosyal şoven ve şoven çevrelerin bunu kasıtlı yaptıklarından kuşumuz yok- dar görüşlü bir düşünceden kaynaklanan iddiadır bu, demek lazım.

Ama dinci faşist iktidarın, faşist devletin böyle bir iddiaya ve bu iddianın kendi etrafında sağlayacağı konsolidasyona ihtiyacı var. Nedeni gayet basit: Türkiye ve Kürdistan bir devrim ülkesidir. Tekelci sermaye sınıfı, emperyalist devletler, dinci faşist iktidar ve elbette faşist devlet için olabilecek en büyük korku budur.

Mart-Bahar ayaklanmasına değinmeye gerek yok. Ayaklanmanın ilk ivmesini kaybetmesine rağmen etkisini sürdürdüğü gerçeğine de değinmeyeceğiz. Bu konular

Burjuvaziyle uzlaşmak isteyenlerin, burjuvaziye hizmette birbirleriyle yarışanların "sıra Türkiye'de, ABD ve İsrail Türkiye'ye saldırarak" propagandaları boşuna değil. Başlıca amaç, iki ülkenin işçi sınıfını, emekçi halklarını dinci faşist iktidarın, faşist devletin arkasında hizaya getirerek birleşik devrimin gelişimini önlemektir. Başaramayacaklar!

gazetemizin köşe yazılarında yeterince ele alınıyor. Biz sadece, Türkiye tekeli kapitalizminin tarihinin en ağır bunalımından geçtiğine ve bu yapısal olan bu bunalımı atlattığına/atlatamayacağına işaret etmekle yetinelim.

Bunun için bir kaç haberin başlığını aktarmak yeterince açıklayıcı ve ikna edici olacak kanısındayız. Hepsini de Haziran ayına ait örnek haberler... 26 fabrikasıyla Avrupa'nın "elektronik-beyaz eşya üssü- olmakla övünen Vestel'in iflası, intihar eden "işadamları" vb bir yana, birinci haber şöyle:

"Türk **demir çelik** sektörünün önde gelen şirketleri arasında yer alan ve **Türkiye'nin en büyük 500 sanayi kuruluşu** listesine giren **Sıddık Kardeşler Haddecilik, konkordato talebinde bulundu.**"

İkinci haber şu:

Mali darboğazdan

kurtulamayarak **konkordato** ilan eden ve **Massimo Dutti, LC Waikiki ve DeFacto** gibi dünyaca ünlü markalara üretim yapan **Aysunzade Tekstil**, fabrikasını **115 milyon TL'ye** satışa sundu.

Üçüncü haber de şöyle:

Innovio 4 isimli konut projesindeki imar sorunları nedeniyle ekonomik darboğaza düşen, şubat ayında **konkordato** ilan eden ve **Borsa İstanbul'da** işlem gören **Yeşil Gayrimenkul...**"

Marx, bunalımlarla devrimin doğrudan bağına şöyle kuruyordu: "Yeni bir devrim ancak yeni bir bunalımın ardından gelebilir. Ama biri ne kadar kesinse, öteki de o kadar kesindir." Türkiye tekeli kapitalizminin tarihte gördüğü bu en ağır bunalımı da, işçi sınıfını, emekçi kitleleri,

ezilen yoksul hakları sürekli ve artan biçimde isyan ve ayaklanmaya doğru itiyor. Mart-Bahar ayaklanmasında ve onu günümüze kadar takip eden kitle eylemlerinde tanık olduğumuz olgu bu işte.

İşte tam bu sırada, birileri kalkıp Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfına, emekçi halklarına İsrail'in, ABD'nin, diğer emperyalistlerin Türkiye'ye saldırabileceklerini, "sıradaki ülkenin Türkiye" olduğunu vaaz etmekte. Bu vaazın doğal sonucu, iki ülkenin işçi ve emekçi sınıflarının dinci faşist iktidarın, faşist devletin, tekeli burjuva sınıfın arkasında, ABD emperyalizmine, İsrail saldırganlığına karşı hizaya dizilmek. Görüldüğü gibi, emperyalist saldırganlıkta sıranın Türkiye'ye geldiği iddiası, basit bir yanılgı değil, devrim yapma noktasına gelen toplumsal güçleri burjuvazinin kuyruğuna takma amaçlı, devrime karşı, burjuvaziye hizmet eden ve edecek bir düşüncedir.

Oysa işin gerçeği şudur: Başta ABD olmak üzere, NATO ve diğer emperyalistlerin (ve elbette İsrail'in) saldırdıkları ülkelerin hiçbiri NATO üyesi değil. Bu sırtlanlar, NATO üyesi, emperyalist-kapitalist sistem zinciri içinde sağlam biçimde yer alan ülkelere değil, bu zincir içinde yer almayan, NATO üyesi olmayan; emperyalist devletlerle ilişki içinde olsa dahi, emperyalist devletlerin "tam ekonomik ilhak" politikasına boyun eğmeyen devletlere saldırdılar ve saldırıyorlar. Yugoslavya, Libya,

Irak, Suriye, Afganistan böyle devletlerdir. Esasında sürmekte olan savaş, örneğin İsrail-İran savaşı iki ülke arası bir savaş değil, emperyalist devletlerin ABD ve diğer tüm emperyalist devletlerin dünya işçi sınıfına, emekçi halklarına boyun eğdirmeye, dünyanın bütün kaynaklarını ele geçirme amaçlı savaşıdır.

Bu savaşta bir NATO üyesi olarak Türkiye'nin yeri, kuşkusuz, ABD-İsrail'in yanındadır. Türkiye bir NATO ülkesidir; ordusu NATO ordusudur, ordunun eğitiminden silahlarına kadar hepsi NATO standartlıdır. İsrail, her savaşta Türkiye'nin büyük desteğini alıyor. Türkiye her savaşta (buna Ukrayna-Rusya savaşı dahil) emperyalist devletlerin yanında aktif biçimde yer almaktadır. Kürecik Radar İstasyonu ya da İncirlik Üssü'nün rolü üzerinde durmayı gereksiz görüyoruz. Suriye'nin bugünkü hale düşürülmesinde Türkiye'nin İngiliz emperyalizmiyle birlikte oynadığı rolü ve bunun siyonist İsrail'e verdiği hayat öpücüğünü burada tekrar etmiyoruz.

Sonuçta, burjuvaziyle uzlaşmak isteyenlerin, burjuvaziye hizmette birbirleriyle yarışanların "sıra Türkiye'de, ABD ve İsrail Türkiye'ye saldırarak" propagandaları boşuna değil. Başlıca amaç, iki ülkenin işçi sınıfını, emekçi halklarını dinci faşist iktidarın, faşist devletin arkasında hizaya getirerek birleşik devrimin gelişimini önlemektir.

Başaramayacaklar! Birleşik devrim her şeye rağmen yoluna devam edecek.

“Büyük Öğretmen Yürüyüşü”

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası üyeleri, dört ana talep başta olmak üzere, özel sektörde çalışan öğretmenlerin taleplerini haykırmak üzere 25 Haziran günü İstanbul Kadıköy'de bulunan Sendika Genel Merkezi önünden Ankara'ya “Büyük Öğretmen Yürüyüşü”nü başlattı.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, kurulduğundan itibaren mücadele yürütürken dile getirdikleri dört ana talep var.

1) Taban Maaş Uygulaması

2014'te elimizden alınan, kamu öğretmenlerinin maaşlarını esas alan taban maaş hakkımız geri tanınmalı. Özel sektör öğretmenlerini yoksulluğa ve patronların keyfi uygulamalarına mahkûm eden ücret politikalarına son verilmelidir.

Patronların “piyasa koşulları” bahanesiyle emeği değersizleştirmesine artık izin verilemez.

Eğitim emeği, ucuz işgücü değildir!

2) Belirsiz Süreli İş Sözleşmesi

Öğretmenlik, mevsimlik değil; süreklilik gerektiren bir meslektir.

Ancak özel sektörde çalışan öğretmenlerin büyük çoğunluğu her yıl ya istifaya zorlanmakta ya da sözleşmenin yenilenmemesi tehdidiyle karşı karşıya kalmakta ve iş güvencesinden yoksun bir şekilde çalıştırılmaktadır.

Bu uygulama; öğretmeni susturmak, hak talep etmesini engellemek ve sürekli bir baskı altında tutmak anlamına gelmektedir. İstiyoruz ki öğretmenler her eğitim-öğretim yılı başında “Bu yıl sözleşmem yenilenecek mi?” kaygısı taşımadan, güvenle işine odaklanabilsin.

3) Eğitim Ve Güzel Sanatlar İşkolu Kurulması

Bugün özel sektörde çalışan öğretmenler, 10 No'lu Ticaret, Büro, Eğitim ve Güzel Sanatlar işkolunda yer almakta ve bu durum, bizleri fiilen grev ve toplu iş sözleşmesi hakkından mahrum bırakmaktadır.

Bu işkolu, öğretmenlik mesleğinin özgün niteliklerini ve kamusal sorumluluğunu yansıtmamakta; öğretmenleri büro çalışanı gibi değerlendiren, haklarımızı kısıtlayan bir yapıya sahiptir.

Eğitim ve Güzel Sanatlar İşkolu adıyla ayrı bir işkolu oluşturulmalı; öğretmenlerin grev ve TİS hakkı başta olmak üzere tüm sendikal hakları güvence altına alınmalıdır.

4) Kamu İle Özlük Haklarında Eşitlik

Bugün kamu öğretmenleri ile özel sektör öğretmenleri arasında ciddi bir hak uçurumu vardır: Maaşlarda devasa farklar, Yaz tatili hakkının gaspı, Sendikal baskılar, Yeşil pasaport, İş güvencesinin olmayışı, Emeklilik, kıdem tazminatı, izin ve sosyal haklardaki eşitsizlikler...

Oysa biz aynı müfredatı uyguluyoruz. Aynı çocuklara, aynı sınıflarda, aynı kazanımlar için ders veriyoruz. Birimiz güvenceli, diğeri güvencesiz olamaz!

Birimiz anayasal haklara erişirken diğeri bu haklardan mahrum bırakılamaz! Eşit işe eşit hak ilkesi acilen hayata geçirilmeli; tüm öğretmenler, kamu ya da özel ayrımı olmaksızın eşit haklara kavuşmalıdır.

Ankara'ya Yürüyorlar

Verdikleri mücadele sonucu kendilerine taleplerinin karşılanacağına dair sözler verilse de, hiçbirini yerine getirilmeyince, Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, taleplerini haykırmak için TBMM'ye yürümeye karar verdi.

Yürüyüş öncesinde sendika binasının bulunduğu Kivanç Sokak ve çevresi çevik kuvvet polisleri ve

gözetli araçlarıyla ablukaya alındı ve yürüyüşe izin vermeyecekleri bildirildi.

Öğretmenler yine de sendika binası önünde toplandı, davul zurna eşliğinde halaylar çekerek ve sloganlar atarak mücadele coşkusu ve yürüyüş kararlılığını gösterdi.

Yürüyüş öncesinde yapılan basın açıklamasında “Öğretmenliği Yaşatacağız, İnsanca Yaşayacağız” ve “Öğretmenlerin Talepleri Duyulsun, Milli Eğitim Komisyonu Acil Toplansın” pankartları açıldı, sık sık “Mücadele Dersini Öğretmenler Veriyor”, “Sömürü Her Yerde, Çözüm Birlikte Mücadelede”, “Taban Maaş Hakkımız Geri Alacağız” sloganları atıldı.

Burada okunan basın açıklamasında haftada 45 saati aşan ağır çalışma yükü altında ezildiklerini, asgari ücret düzeyinde ya da daha düşük maaşlarla çalışmak zorunda bırakıldıklarını, belirli süreli sözleşmeler nedeniyle işsizlik tehdidiyle karşı karşıya bırakıldıklarını, sendikal faaliyetleri engellenerek örgütlenme haklarının elinden alındığı hatırlatarak taleplerini sıraladılar.

“Bu yürüyüş, susturulmak istenen on binlerce özel sektör öğretmenin ayağa kalktığı yürüyüşüdür. Bu yürüyüş, eğitim emekçilerinin örgütlenerek karanlığı yarıldığı yürüyüşüdür. Bu yürüyüş, ‘öğretmenlik kutsaldır’ deyip bizleri yok sayanlara karşı, mesleğimizi kutsallığın değil emeğin üzerinden savunduğumuz yürüyüşüdür. Bu yürüyüş, çocuklarımıza güvenceli, onurlu bir gelecek bırakmak isteyenlerin yürüyüşüdür” diyerek

mesleklerinin saygınlığını yeniden kazanana kadar bu mücadeleyi sürdüreceklerini vurguladılar.

"Tüm öğretmenleri, sendikamızın tüm üyelerini, taleplerimizin arkasında ses olmaya, güç olmaya, illerinde sokağı kullanmaya talepleri yükseltmeye, yetkililere çağrı yapmaya davet ediyoruz" diyen öğretmenler, TBMM önüne gitmek üzere "Büyük Öğretmen Yürüyüşü"ne sloganlar ve alkışlar eşliğinde başladılar.

Öğretmenliği Yaşatacağız!

"Büyük Öğretmen Yürüyüşü"nün 4. günü olan 28 Haziran'da öğretmenler, Bursa'da Kent Meydanı'nda Eğitim-Sen üyeleri ve çok sayıda emek dostları tarafından coşkuyla karşılandı. Öğretmenler burada Çözüm Akademi ve Final Koleji önünde yaptıkları açıklamada özel okullardaki çalışma koşullarına, uyguladıkları düşük ücret, yoğun sömürü, baskı ve mobinge değindiler ve okulların sahibi olan sermayedarlara seslendiler. "Yalnızca patronları değil, eğitim politikalarını belirleyenleri çözüm üretmeye çağırıyoruz! Öğretmenliği yaşatacağız!" diyen öğretmenler, Milli Eğitim Bakanlığı'nı görevini yapmaya, öğretmenlerin sorunlarını çözüme kavuşturmaya çağırdı.

Bu Binaları Ayakta Tutan Bizleriz

Öğretmenler Ankara yürüyüşünün 5. gününde Bilecik'in ilçesi Bozüyük'e ulaştılar. Öğretmenlerin sloganları Bozüyük caddelerinde, sokaklarında yankılandı. Öğretmenler Bozüyük Sınav Koleji önüne yürüdü, "Bu binaları ayakta tutan bizleriz Sayın Metin Özer! Bu zenginliğe, süslü binalarınıza, ilişkilerinize güvenmeyin! Biz varsak siz varsınız! Hakkımız olanı, emeğimizin karşılığını istiyoruz! Harekete geçin!" dedi.

Öğretmenler öğle saatlerinde Eskişehir'e ulaşarak yürüyüşlerine Birlik Caddesi'nden üzerinden devam etti.

Öğretmenler, kendilerini karşılayan emek dostlarıyla birlikte Eskişehir Ulus Anıtı Parkı'nda basın açıklaması yaparak, bir kez daha özel eğitim kurumları yöneticilerine ve Milli Eğitim Bakanlığı'na seslendi, taleplerini yineledi.

Öğretmenler 6. günün sabahında Eskişehir'den, yine özel eğitim kurumları önünde açıklamalar yaparak yola çıkıldı. Eskişehir Bahçeşehir Üniversitesi, TED Eskişehir Koleji önünde taleplerini yineleyen öğretmenler, sosyal medya hesaplarından tüm öğretmenleri birlik olmaya ve haklarını alma mücadelesini büyütmek için 1 Temmuz'da Ankara'da TBMM önünde buluşmaya çağırdılar.

Ankara Polatlı'da yürüyüşe

devam eden öğretmenler, Heykel Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

Ankara'da Saldırı Ve Gözaltı

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, yürüyüşünün 7. gününde Ankara'ya ulaştı.

Sabah saatlerinde Ankara'ya inen ve sendikaya giderek diğer öğretmenlerle buluşmak isteyen öğretmenlerin önü Ziya Gökalp Caddesi üzerinde polis barikatıyla kesildi. Öğretmenleri ablukaya alan polis yürüyüşe izin verilmeyeceğini söyleyerek, öğretmenlerin ısrarcı olması üzerine 23 öğretmeni darp ederek, ters kelepçe işkencesiyle gözaltına aldı. Öğretmenler arkadaşlarının gözaltına alınmasına sloganlarla tepki gösterdi.

Öğretmen Sendikası üyeleri "Öğretmenler sessiz kalmayacak, haklarını alacak. Gözaltından çıkan arkadaşlarımız buraya gelene kadar alanlardan ayrılmayacağız. Yaşasın mücadelelerimiz" diyerek sendika önünde sloganlarla bekleyişe geçti.

Öğretmenlerin bekleyişi öğretmenlerin, sendikaların, devrimci örgütler, demokratik kitle örgütleri siyasi partilerden çok sayıda kişinin de katılımıyla ve konuşmalarla etkinliğe dönüştü.

Bu arada öğretmenlerin taleplerini görüşmek üzere milletvekilleri Milli Eğitim Komisyonu'nun toplanmasını talep ederek imza verdi. Yeterli sayıda milletvekilinin imza vermesi üzerine 3 Temmuz günü Komisyonun toplanacağı açıklandı. Öğretmen Sendikası da, 3 Temmuz'da Komisyon toplantısına kadar sendika önünde eylemlerini sürdüreceklerini duyurdular.

Öğretmenler sendika önünde gün boyu coşkuyla hiç düşürmeden sloganlar, halaylar ve horonlar eşliğinde taleplerini dile getirmeye devam etti.

Gözaltına alınan öğretmenler de akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

İki grup halinde serbest bırakılan öğretmenler, büyük bir coşkuyla karşılandı.

Sendika önünde bir açıklama yapan Öğretmen Sendikası Genel Başkanı Eren Edebalı "Burada taleplerimizi anlatmayacağız, dört senedir mücadele veriyoruz. İşsiz bırakıldık, patronların iş baskısıyla öğretmenlikten uzaklaştırıldık. Zor bir mücadele veriyoruz. Zorlu bir mücadele veriyoruz ama bu zorluk iş yerlerinde verdiğimiz mücadelenin karşısında bir hiç. Eğitim alanında patronlara teslim edilen eğitim alanında yüz binlerce öğretmen, Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası'nın yaşadığı zorluğun kat be kat fazlasını yaşıyor" dedi.

Yaşadıkları bu zorlukları göstermek, taleplerini duyurmak, bu sömürü ağının tüm ilişkilerini açığa çıkartmak için Büyük Öğretmen Yürüyüşü'nü başlattıklarını belirten Edebalı, Yürüyüş'ün ilk hedefini başarıyla sonuçlandırdığını ve Milli Eğitim Komisyonu'nun 3 Temmuz Perşembe günü toplamaya çağrıldığını söyledi.

Bu hakların özel öğretim kurumlarında çalışan yüz binlerce öğretmen için hayati önem taşıdığını vurgulayan Edebalı, taleplerinin hala "serbest piyasacılığın, liberalizmin sektörün iç tartışmalarına yem edilmek istendiğini" belirterek, "Bizim tanımımız öğretmen oluşumuz onlar tarafından kabul edilmek istenmiyor. Deniliyor ki 'onlar kamuda çalışmıyor'. 'Öğretmen değiller' demek istiyorlar. 'Burası özel sektör' diyorlar" ifadelerini kullandı.

Milli Eğitim Bakanı'na ve Milli Eğitim Komisyonu üyelerine seslenen Edebalı, "Biz 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'na, 5580 sayılı Özel Öğretim Kurumları Kanunu'na bağlı çalışan eğitim emekçileriyiz. Milli Eğitim Bakanlığı personelleriyiz. Bizim iş sözleşmelerimizi onaylayan Milli Eğitim Bakanlığı'dır" diyerek durumlarını net olarak ifade etti.

Öğretmenlerden Eylem Dolu Gün

kiye Odalar ve Borsalar Birliği Eğitim Meclisi Başkanı aynı zamanda Sınav Eğitim Kurumları kurucusu Metin Özer'i teşhir etti. TOBB'un 14 Mayıs'ta toplantıda özel öğretim kurumlarını ilgilendiren herkesin masada olduğu, fakat öğretmenlerin yer almadığı hatırlatıldı.

Öğretmenlerin üçüncü eylem alanı ise Milli Eğitim Bakanlığı önüydü. ÖZDER ve TOBB önünde yaptıkları açıklamalara değinen Öğretmen Sendikası, "MEB'in yetkilileri, yukarıda saydığımız politik konumdaki insanlarla ayda bir çeşitli toplantılar yapıp bizim çalışma koşullarımız ve geleceğimiz hakkında karar alırken bu kararların en temel öznesi öğretmeni o masalara bugüne dek çağırmadılar. Bu, artık son bulması gereken, temelinden çürük bir bakış açısıdır. Öğretmenlerin, velilerin, öğrencilerin bunu çok iyi bilmesi gerekiyor" dedi.

Öğretmen Sendikası üyeleri 2 Temmuz günü eylem dolu güne saat 11.00'de ÖZDER önünde başladı. Öğretmenler, ÖZDER Başkanı ve Cumhurbaşkanlığı Eğitim ve Öğretim Politikaları Kurulu Üyesi Ahmet Akça'yı özel sektör öğretmenlerinin

yaşadığı sorunlara kalıcı çözümler bulmak için sorumluluğa çağırdı.

Öğretmen Sendikası'nın ikinci eylem alanı TOBB önü idi. 4 yıldır özel öğretim kurumlarında yaşanan sorunları çözmek için verdikleri mücadeleyi özetleyen öğretmenler Tür-

Yangınlar Yine Her Yerde

Temmuz ayı orman yangınları ile kapandı. Her yaz görmeye alıştığımız yangınlar, yine doğamızı ve yaşamlarımızı cehenneme çevirmeye devam ediyor.

Ege bölgesinde İzmir çevresinde Menderes, Seferihisar, Çeşme ilçelerinde Temmuz'un son haftası başlayan yangın, günlerdir söndürülse de yeni bölgelerde yeni yeni yangınlar başgösteriyor. En son İzmir Çeşme karayolu, yangınlar nedeniyle trafiğe kapatıldı. Yangınlar yerleşim yerlerine ilerledikçe, çok sayıda mahalle boşaltıldı, evler tahliye edildi...

Günlerce Ege Bölgesi'nde süren ve etrafı cehenneme çeviren yangınlardan bir diğeri, 30 Temmuz'da Hatay Dikmece'de başladı...

Sabah 09.00-10.00 sularında Karaali'de başlayan yangın, şiddetli rüzgarın da etkisiyle hızla yayılmaya başladı. Üçgedik, Dikmece, Oğlakören, Gülderen'e kadar yayan yangında Karaali bölgesinde 8-10 kadar ev yanarken, alevler bir yerde söndürülse de başka bölgede yeniden başlıyor.

Serinyol'dan Oğlakören'e kadar yer yer yangın alanı olurken, el birliği ile yangınları söndürmeye çalışılıyor. Soğutma çalışmaları yapılmasına rağmen, Oğlakören'de yerleşim alanlarına doğru ilerleyen yangında insanlar bir taraftan hayvanlarını tahliye etmeye, diğer yandan traktörlerle alana su taşımaya çalışıyorlar.

İkinci gün Dikmece ve çevresinde çok sayıda ev tahliye edildi. Yaşanan orman yangınında yaklaşık 1.800 kişi tahliye edildi, yaklaşık 160 hane boşaltıldı, 60 hane de zarar gördü...

Depremin hemen ardından kamulaştırılan, rant alanına çevrilen Antakya'da zeytinlikler, ormanlık alanlar yanmaya devam ederken Antakyalılar bu yangınların bilinçli çıkarıldığını söylüyor ve herkesi dayanışmaya çağırıyor.

Aysun Yoldaş Adana'da Anıldı

24 yıl önce zindanlarda Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Aysun Bozdoğan, 26 Haziran günü Adana'da Kabasakal Mezarlığı'ndaki mezarı başında anıldı.

Açılış konuşması ile başlayan anmada Ölüm Orucunda ölümsüzleşenler anılarak, saygı duruşuna geçildi. Ardından Mücadele Birliği adına yapılan konuşmada Ölüm Orucu eylemlerine değinildi ve onlara sözlerinin "Devrim" olduğuna vurgu yapıldı.

Devrimci Öğrenci Birliği adına yapılan konuşmada "Denizlerden bugüne sınıf savaşımının farklı cephelerinde ölümsüzleşen pek çok devrim savaşçısı yaratmıştır. Aysun yoldaş da onlardan birisidir. Üniversitede, sokaklarda ve zindanlarda devrim için mücadele etti." denildi. Konuşmaların ardından yoldaş Vefa Serdar'ın Aysun için kaleme aldığı şiir ve çeşitli şiirler okundu. Yoldaşları tarafından yapılan konuşmalardan sonra anma sona erdi.

Anmada "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür", "Ölüm Orucu Savaşçıları Onurumuzdur", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm" sloganları atıldı.

"Bir Halkın Özgürlüğü, Hepimizin Özgürlüğüdür!"

Suriye Halklarıyla Dayanışma Platformu, Suriye'de yaşanan Alevi katliamlarına ve Ortadoğu'da yaşanan emperyalist-siyonist katliama karşı 29 Haziran günü Hatay Samandağ'da dayanışma konvoyu ve basın açıklaması düzenlendi.

Defne Gözde Dügün Salonu önünde başlayan konvoy, Samandağ Hızır Parkı'nda sona erdi.

"Suriye'deki Katliamlara Karşı Halkların Ortak Mücadelesini Büyütelim" diyen Suriye Halklarıyla Dayanışma Platformu adına yapılan basın açıklamasında "Suriye'de Alevilere ve ezilen halklara Yönelik Katliam

İnsanlık Suçudur!" diyerek 2011'den bu yana Suriye topraklarında sürdüren kirli savaşın temel aktörlerinin ABD emperyalizmi, Siyonist İsrail ve bölgesel gerici devletler olduğu; bu güçlerin kendi çıkarları doğrultusunda bölgede radikal dinci çeteleri destekleyerek bir halklar cehennemi yarattığı söylendi.

"Heyet Tahrir el-Şam (HTŞ) öncülüğündeki bu çeteler, emperyalistlerin onayıyla Lazkiye, Tartus, Hama ve Humus kırsallarında Alevi köylerine saldırmakta, kadın-çocuk demeden katliamlar gerçekleştirmektedir. Bugün Suriye'de iktidara taşınan gerici

çeteler, sadece Alevileri değil; Kürtleri, Hristiyanları, Dürzileri, Ermenileri, Ezidileri, Süryanileri kısaca kendilerinden olmayan herkesi ve kadınları da hedef almaktadır." denildi.

Ortadoğu'da yaşanan emperyalist savaşlar ve bu savaşların Suriye'den İran'a kadar uzanması da bölgede oynanan kirli oyunların gerçekliğini gözler önüne seriyor. Ve Suriye'de Alevi halkına yönelik bu katliamlar karşısında sessiz kalmak, insanlığa karşı işlenen suçlara ortak olmaktır.

Eylem boyunca "Suriye Halkları Yalnız Değildir", "Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" sloganları atıldı.

Suriye Halklarıyla Dayanışma Platformu, açıklamalarını şu çağrıyla sonlandırdı:

"Alevilere, Kürtlere ve diğer ezilen halklara yönelik tüm saldırıların derhal durdurulmasını,

HTŞ ve benzeri cihatçı örgütlere verilen tüm siyasi ve askeri desteğin kesilmesini,

Tüm devrimci, demokratik ve ilerici güçleri, Suriye'de Alevi halkına ve diğer ezilen topluluklara yönelik yürütülen bu barbarlığa karşı ses çıkarmaya, sokakta, meydanlarda, medyada, her alanda dayanışmayı büyütme çağırıyoruz.

Bir halkın özgürlüğü, hepimizin özgürlüğüdür!"

"2 Temmuz Ateşi Ülkeyi Sardı"

cayır cayır yanıyor, doğamız tahrip ediliyor. Diyen Erçe, katliamın süren davasının 30. yılında zaman aşımına uğratıldığını ve katillerin serbest bırakıldığını söyledi, "O katilleri desteğiyle büyüyenler, o katilleri koruyup kollayanlar; katliamın gerçek sorumlularını açığa çıkarmayanlar, burada çakmağı çakanlardır. Katilleri aklayan ve serbest bırakanlardır." dedi.

"Suriye'de aylardır Alevi katliamı yaşanıyor. Filistinli yurttaşlar siyonist İsrail tarafından eziliyor. Emperyalistler İran'a bomba yağdırıyor. Dünyanın neresinde olursa olsun, faşizme, emperyalizme, kapitalizme karşı direnenleri selamlıyoruz.

Katiller serbest bırakılan katillerin yerine bizim gençlerimizi, gazetecileri, seçilmişleri içeri alıyorlar. Cezaevleri hırsız yuvası değil, bu ülkenin devrimcileri, sosyalistleriyle, hak ve hakikat mücadelesi verenlerle dolu. Direnenlere selam olsun." denilen açıklamada, İstanbul'un göbeğinde Taksim Meydanı'nda Madımak'ın yaşatılmak istendiği vurgulandı.

"Bir kez daha söz veriyoruz; unutmayacağız, bu ülkeyi karanlığa teslim etmeyeceğiz." denilen anma, "Sivas'ı unutma, unutturma" sloganlarıyla son buldu.

Sivas'ta 2 Temmuz 1993'te düzenlenen Pir Sultan Abdal Şenlikleri sırasında 33 aydın, yazar ve sanatçının hayatını kaybettiği Madımak Katliamı, 32. yılında eski Madımak Otelі önünde yapılan törenle anıldı.

Sabah saat 09.30'da Sivas'ta, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği çağrısıyla Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı önünde toplanan çok sayıdan kişi, eski Madımak Otelі'ne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca, "Sivas'ı unutma, unutturma", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Eşit yurttaşlık hakkımız engellenemez", "Halkız, haklıyız, kazanacağız", "Devletin Alevisi olmayacağız",

"Şeriatı karanlığa faşizme geçit yok" sloganları atıldı. Ayrıca, katledilen 33 canın isimleri okunarak hep bir ağızdan "yaşılıyor" denildi.

Yürüyüşün sona erdiği eski Madımak Otelі'nin önüne, katliamda yaşamını yitirenlerin yakınları ve milletvekilleri karanfil bıraktı. Katliamda yaşamını yitirenler için saygı duruşunda bulunulmasının ardından, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Genel Başkanı Cuma Erçe bir konuşma yaparak "2 Temmuz ateşi ülkeyi sardı" dedi.

"2 Temmuz'da şurada yakılan ateş ülkenin dört bir yanını sardı. Buradan yükselen kara duman, Türkiye'nin dört bir yanını karartmış ve katliamış durumda. Ormanlarımız

Katliam Bireyleri Değil Birlikte Yaşama Umudunu Da Hedef Aldı

Sarıgazi'de her yıl olduğu gibi, bu yıl da halklar Sivas Katliamının yıldönümünde eylemdeler.

Sancaktepe 2 Temmuz İnişiyatifi'nin çağrısı ile 19.30'da Vatan Ortaokulu önünde toplanan Sarıgazililer, "Sivas Katliamı 32. Yılında! Unutmadık Unutturmayacağız" pankartı ve "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" sloganları, döviz ve flamaları ile toplandı.

Aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da bulunduğu kitle, "Sivas'ı Yakanlar AKP'yi Kuranlar", "Sivas'ı Unutma Unutturma", "Sivas'ın Hesabı Sorulacak" sloganları ile Demokrasi Caddesi boyunca yürüdüler.

Sarıgazi Meydana kadar süren yürüyüşün ardından açıklama yapan Sarıgazi Cemevi Başkanı Mete Çelik, katliamın sadece bireyleri değil; laik yaşamı, özgürlüğü, kültürel çeşitliliği, halkların ve inançların birlikte yaşama umudunu da hedef aldığını vurgulayarak "Sivas Madımak Otelі'ne Pir Sultan Abdal Şenlikleri için gitmiş olan 33 can sanatçı, müzisyen, yazar, aydın, semah ekibi ve 12 yaşındaki Koray ve 2 otel çalışanı çıkan

yangında yanarak ve dumandan boğularak öldürüldü. Bu katliam, örgütlü gerici ile onu besleyen, koruyup, kollayan egemen güçlerin ittifakının bir sonucudur" dedi.

Katliamdan sonra tutuklananların çoğunun avukatlığını üstlenenlerin bugün AKP milletvekilleri ve bakanları olduğunu hatırlatan Çelik, "Yakın zamanda dava zaman aşımına sokulmuş ve son tutuklu da yaşlılık sebebiyle serbest bırakılmıştır. İnsanlığa karşı işlenen

suçların affı olmaz, zaman aşımına uğramaz. Katliamlar, özellikle Alevilere yönelik sistematik saldırılar, Kerbela'dan bu yana süreklilik arz etmektedir. Ezilen halklar, tarih boyunca sultanın, sarayın, zalimin karşısında olmuşlardır. Emegin, halkın ve hakikatin yanında saf tutmuşlardır. Bu duruş, yalnızca Alevilere değil, zulmün ve haksızlığın karşısında duranlara aittir" dedi.

Anma ve yürüyüş, yine öfkeli sloganlarla sona erdi.

Madımak Katliamı, Hafıza Merkezi ile Anıldı

Madımak Katliamı'nın 32.yılında 2 Temmuz günü Makine Mühendisleri Odası Gebze Temsilciliği'nde, katledilen 33 can anıldı. MMO Gebze Temsilciliği ile BİLKAİR'in ortaklaşa yaptığı etkinlikte Madımak Katliamı Hafıza Merkezi'nin çizeri Sena Şat konuk oldu. Hafıza Merkezi'nin tanıtıldığı, 33 canın odalarında dolaşıldığı etkinliğe yoğun bir ilgi vardı. Etkinlik, izleyenlerin katkıları ardından türkülerle devam etti.

Ava Spî Özgür Aksın

barajdan su almak yerine 16 kilometre uzaktaki bir köyün dağ yamacındaki ziyaretinden akan suya göz dikildiğini dile getirdi.

Özdağ, "Bu doğa talanına karşı tüm ekoloji örgütlerini, inanç temsilcilerini ve devrimci-demokrat kurumları Goşkar halkıyla dayanışmaya, bu doğa talanına karşı direnmeye davet ediyorum. Çünkü bu sadece bir köyün meselesi değil; bir ülkenin doğaya, yaşama ve inançlara olan saygısının sınavıdır. Goşkar Çayı kurumasin, Ava Spî özgür aksın!" diye çağrı yaptı.

27 Haziran günü bir basın açıklaması düzenleyen Goşkar köylüleri "Bir belediye halka sırtını dönerek mi hizmet eder? Kayyumların başlattığı projeyi halkın rızası olmadan sürdürmek hangi vicdana sığar?" diye sordu. Ve devam etti:

"Açıkça söylüyoruz:

•Ava Spiye bir boruya sığmaz!

•Bu suyu vadisinden koparmak, bin yıllık bir ekolojik dengeden ve toplumsal hafızadan vazgeçmek demektir!

•Goşkar Vadisi susmayacak, halk bu hukuksuzluğa boyun eğmeyecek!

Bugün burada bir kez daha sesleniyoruz:

Ava Spiye Borulara Hapsedilemez!

Kayyum Projelerini Halkın Belediyesi Uygulayamaz!

İnancımıza, Doğamıza, Yaşamımıza Dokunmayın!

Ava Spiye özgür aksın diye, Goşkar Vadisi yaşasın diye mücadelemizi büyötmeye devam edeceğiz."

Muş'un Varto ilçesine bağlı Goşkar köyünde bulunan ve Alevi inancına göre kutsal sayılan Goşkar Baba ziyaretindeki Ava Spî (Beyaz Su) tehlike altında.

Kayyum yönetiminin 2018 yılında "Varto'nun 40 yıllık su sorunu çözüldü" diyerek başlattığı Ava Spî'den borularla su çekme projesini, DEM Partili Varto Belediyesi sürdürüyor.

Goşkar Vadisi'ndeki Goşkar Çayı'nı besleyen, oraya hayat veren, ekosistemi ayakta tutan yegane su kaynağı olan Ava Spî'den su alınması çalışması Alevi inancına göre kutsal olan gözellere kadar dayandı...

Birçok endemik bitkiye ve canlıya ev sahipliği yapan bölgedeki bu su, aynı zamanda vadiye hayat veriyor. Ve en az 9-10 tane köy o sudan faydalanıyor. Daha önce de Goşkar Çayı'nın en önemli iki ana hattının önüne HES'lerle baraj kurulmuştu ve Goşkar Çayı, %90 oranında kurumuştur, en son, su alınmak

istenen bu gözellere kaldı...

Kayyum döneminde çevre raporu, ÇED araştırması gibi işlemler yapılmamış, hiçbir ekolojik çalışmanın yürütülmemiş, bilir kişiye danışılmamıştı. Ve şimdi Varto Belediyesi bu projeyi uyguluyor...

Goşkar Ekoloji Derneği Kurucu Üyesi Hüseyin Özdağ süreci anlatıyor ve Goşkar Köyü Derneği, Goşkar Ekoloji Derneği olarak belediye başkanları ile birkaç görüşme yaptıklarını, proje hazırlanırken ekolojinin hiç düşünülmediğini, suyun götürülmesiyle beraber vadinin kuruması, vadideki yaşam, endemik bitki örtüleri, oradaki hayvanlar, kurdun kuşun hakkı vb.nin hiç düşünülmediğini söylüyor.

Belediye başkanlarına çözüm önerileriyle gittiklerini anlatan Özdağ, bölgede barajlar yapıldığında köylere el konulduğunu, köylerin başka yerlere taşındığını, yaşanacak su sorununa karşı insanları yerlerinden ettiklerini, ancak belediyenin

Soru “Eğer” Değil, Ne Zaman ve Nasıl

NOT: Belgrad'da düzenlenen Yugoslavya Yeni Komünist Partisi'nin Kuruluş Etkinliği'ne, Mücadele Birliği olarak sunulan metindir.

NATO'yu bağlantısız devletlerin sınırlarına itmek, kasıtlı bir provokasyondur. Bu, meşru güvenlik endişeleri yarattı, bölgeleri (örneğin Doğu Avrupa, Balkanlar) istikrarsızlaştırdı ve emperyalizmin daha fazla müdahale ve kontrolü meşrulaştırmak için kullandığı krizler yarattı

Bu, fısıltıyla verilen sözler ve tutulmayan vaatlerle ilgili gizli ama iyi bilinen bir hikaye.

Şubat 1990, Almanya'nın yeniden birleşmesi için müzakere masası. Soru, Sovyetler Birliği yeniden birleşmeye izin verirse NATO'nun Sovyet sınırına doğru genişleyip genişlemeyeceğiydi.

Mihail Gorbaçov'un karşısında oturan eski ABD Dışişleri Bakanı James Baker şöyle dedi: “Sovyetler Birliği için olduğu kadar diğer Avrupa ülkeleri için de, ABD'nin NATO çerçevesinde Almanya'daki varlığını sürdürmesi halinde, NATO'nun mevcut askeri otoritesinin doğuya doğru bir santim bile genişlemeyeceğine dair garantiler alınması önemlidir.”¹

Her şey açıldı. SSCB, yeniden birleşmiş Almanya'nın NATO'da kalmasına izin verirse, ittifak daha fazla genişlemeyecekti. Asker yok, üs yok, Sovyet sınırlarına doğru yavaş ilerleme yok. Bu, el sıkışma ve baş sallama ile mühürlenmiş bir centilmenlik

anlaşmasıydı!

Ancak emperyalistlerin başka planları vardı. Yıllar içinde NATO doğuya doğru ilerledi: Polonya, Baltık ülkeleri, eski Sovyet cumhuriyetleri... Son 25 yılda üç dalga halinde genişleyerek 17 üye ülkeden 32'ye çıktı! Her genişleme Rusya'ya yeni bir saldırıydı ve emperyalist Batı'nın her inkârı, öfkeli suçlamalarla karşılandı: “Bunun asla olmayacağına yemin etmişsiniz!”

Ne kadar saf bir öfke! Emperyalist sırtlanlara ne kadar körü körüne güven! Yıllar sonra, 2015'te, Rusya Devlet Başkanı Putin bir televizyon röportajında, eski Sovyet ve Rus yetkililerin, hatta kendisinin bile, NATO'nun doğuya genişlemesinin bir yanlış anlaşılıma dayandığına dair bu saf inancı taşıdığını söyledi. “Ama bu yanlış,” diye ekledi, “Batı, Kissinger ve Brzezinsky'nin planına göre Rusya'yı beş parçaya bölmeye çalışıyordu.”

Bugün Rusya'nın emperyalist saldırganlığa karşı tutumunu anla-

mak isteyenler, bu noktayı akılda tutmalıdır.

NATO'yu bağlantısız devletlerin sınırlarına itmek, kasıtlı bir provokasyondur. Bu, meşru güvenlik endişeleri yarattı, bölgeleri (örneğin Doğu Avrupa, Balkanlar) istikrarsızlaştırdı ve emperyalizmin daha fazla müdahale ve kontrolü meşrulaştırmak için kullandığı krizler yarattı. Bu sürecin en büyük kurbanlarından biri, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, sosyalist Yugoslavya'ydı.

Emperyalistlerin bakış açısından, NATO'nun doğuya doğru genişlemesi, hayati önem taşıyordu. Eski sosyalist ülkelerin yutulması, sosyalist dinamiklerin ortadan kaldırılması ve bu ülkelerin emperyalist-kapitalist sisteme entegrasyonu için gerekliydi.

İkincisi, zaten kriz içinde olan kapitalizm, yeni pazarlara, yeni ve ucuz vasıflı işgücüne, yeni ve ucuz doğal kaynaklara ve hammaddelere erişim ihtiyacı duyuyordu. Bu, krizle boğuşan sisteme geçici bir can simidi sağlayacaktı. Ayrıca, genişleme yeni

1 **National Security Archive, “NATO Expansion: What Gorbatchev Heard” (1990 declassified memcon: <https://nsarchive.gwu.edu/>)**

Nesnel koşullar devrimci potansiyel her açıdan kendini gösteriyor. Kriz sistemik ve ölümcül. Sömürü dayanılmaz hale geldi.

üyelerden büyük askeri harcamalar talep ederek, kaynakların sosyal ihtiyaçlara değil askeri-sanayi komplekse aktarılmasını sağlar. (Lahey zirvesinde, üye ülkeler askeri bütçelerini GSYİH'larının %5'ine çıkarmak zorunda bırakıldılar. Bu, emperyalist askeri-sanayi kompleksi için, özellikle de Amerikalılar için, devasa bir kâr kaynağıdır!) Hedef alınan devletleri askeri olarak yanıt vermeye zorlayarak, tehlikeli bir silahlanma yarışını hızlandırır ve nükleer çatışma riskini artırır. Küresel güvenlik, kapitalist kâr uğruna feda edilmektedir.

Üçüncüsü, eski sosyalist ülkelerdeki ve genel olarak kapitalist toplumlardaki işçi sınıfının ve emekçilerin devrimci hareketini bastırmak için güçlendirilmiş ve genişletilmiş bir NATO'ya ihtiyaç vardı. Bu NATO, dünya çapında gelişen halk ayaklanmalarını bastırmak için bir "karşı-ayaklanma stratejisi" temelinde örgütlenecekti.

Dördüncüsü, sosyalizmin güçlerini, sosyalizmin yarattığı kültürel dokuyu ve en geniş anlamıyla sosyalizmin dinamiklerini, yenilgiye uğratılmış, içten bölünmüş ve dağınık olsalar bile yok etmek gerekiyordu. RAND raporlarında da yansıtıldığı gibi, Rusya'nın mevcut varlığı emperyalist hedeflerin önünde doğal bir engel oluşturmuyordu. Bu nedenle, Rusya'yı kuşatmak ve en az beş kolayca fethedilebilir parçaya bölmek gerekiyordu. NATO'nun doğuya doğru genişlemesi, bu amaç için vazgeçilmez bir gerekliliktir.

Beşincisi, tüm bunlar gerçekleştirildikten sonra, bugün açıkça görebileceğimiz gibi, NATO'nun Pasifik'e, Afrika ve Latin Amerika'ya kadar genişlemesi gerekliydi. Amaç, sosyalizme direnen ülkeleri tamamen izole etmek, askeri baskı altında tutmak ve teslim olma-ya zorlamaktı.

Ve son olarak, yeni sermaye birikimi düzeyine uygun olarak, tüm bağımlı ülkelerin ekonomik yapısı, emperyalist ülkelerin ekonomilerinin basit bir uzantısı haline getirilmeliydi. Bunun için tüm bu ülkelere her bakımdan tamamen boyun eğdirilmeliydi. "Tam ilhak" olarak tanımlayabileceğimiz bu süreç, "gönüllülük" temelinde gelişecek

bir süreç değildir. Bu açıdan NATO, bağımlı ülkelerdeki her türlü direnişi ezebilecek bir yapı olarak adım adım genişletilecektir. Bu nedenle NATO, coğrafi sınırlamalardan kurtulacak ve küresel bir aygıtla dönüştürülecektir.

Unutmayın, NATO "insani" bahanelerle yasadışı müdahaleleri (örneğin Yugoslavya, Libya) kolaylaştırmaktadır. Genişleme, rejim değiştirme taktikleri, "renkli devrimler" (aslında açıkça karşı-devrimlerdir) ve gerici güçlere destek vererek ulusal egemenliğin ihlalini normalleştirerek küresel gerilimleri tırmandırmaktadır.

Böylece genişleme, dünyanın emperyalist ve anti-emperyalist kamplara bölünmesini derinleştirmektedir. NATO'nun temel amacı, sosyalist hareketleri, ilerici hükümetleri ve kapitalist hegemonyaya karşı her türlü meydan okumayı bastırmak olmaya devam etmektedir.

Ancak Ukrayna, Filistin ve son olarak 12 Gün Savaşı'nda da gördüğümüz gibi, emperyalistler ve NATO'nun kesin sınırlılıkları vardır. Uzun süreli savaşları sürdürme yeteneğine sahip değildir. Bunu yapacak insan gücü, mühimmat ve üretim kapasiteleri yoktur. Askeri güçlerinin sınırları, karşılaştıkları en büyük engeldir.

Öte yandan, dünyanın yoksul halkları, işçileri ve emekçileri her yerde emperyalist barbarlara karşı direniyor. NATO ve emperyalizm, anti-emperyalist güçlerin baskısı altında. ABD'nin önderliğindeki emperyalistler hedeflerine ulaşamayacaklar.

Bununla birlikte, bu durum dünyamızın karşı karşıya olduğu tehlikeyi azaltmıyor. Aksine, emperyalistler kaybettikleri için dünyayı pervasızca yıkıma sürüklüyorlar. Sadece büyük bir yıkım savaşının kendilerinin hayatta kalmasını sağlayacağına inanıyorlar. Emperyalistler arasında, nükleer silahların kullanıldığı bir "kıyamet günü"nü kurtuluş olarak görenlerin sayısı artıyor.

Bir eşik noktasındayız. Bir

yandan küresel ayaklanmalar, isyanlar, devrimler, bir dizi antikapitalist eylemler, devrimci gelişmeler yaşanırken, diğer yandan emperyalist-kapitalist sistemin çöküşü nedeniyle toplumların faşistleştirme çabalarının yoğunlaştığı bir dönemdeyiz ve yıkıcı bir savaşın eşiğindeyiz. NATO faşist unsurları sadece hoş görmüyor, aktif olarak besliyor ve onlara güveniyor. NATO'nun Rusya, Çin, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ve komünizm karşıtı gündemiyle mücadele etmeliyiz.

Bu büyük bir bölünmedir. Dünya çapında derin bir kutuplaşma. Çeyrek asırdır konuştuğumuz küresel devrimci durumun ve küresel iç savaşın sonuçlarıyla karşı karşıyayız. Ya bu koşullar, sosyalizmin yolunu açacak devrimlerle aşılabilecek ya da çürüme ve çöküş tüm toplumu ve doğayı yok oluşa sürükleyecektir. Bu, zamanımızın temel ikilemidir!

Nesnel koşullar devrimci potansiyel her açıdan kendini gösteriyor. Kriz sistemik ve ölümcül. Sömürü dayanılmaz hale geldi. NATO gibi yapılarda vücut bulan emperyalist canavar, faşist çetelerini her geçen gün daha açık bir şekilde sahaya sürüyor. Kitleler kıpırdanıyor, sayısız yolla karşı koyuyor. Soru, devrimin gerekli olup olmadığı değil, onu ne zaman ve nasıl zaferle sonuçlandıracağımızdır.

Şimdi tam zamanı! Bu, maceracılığa çağrı değil, somut tarihsel anın farkına varmaktır. Derinleşen kriz, kırılmalar yaratıyor. Yoğunlaşan baskı, burjuva devletin gerçek yüzünü ortaya çıkarıyor. Mücadelenin küresel bağlantılılığı, herhangi bir yerde kazanılan zaferlerin her yerde mücadeleyi ivmelendirdiği anlamına geliyor.

Şimdi Devrim Zamanı!

NATO'yu Dağıtalım!

Mücadele Birliği

“Marksist-Leninist Çizgide Kaldığımız Sürece Büyüyeceğiz”

30 Haziran, Dünya Anti-Emperyalist platformu bileşenlerinden olan Yugoslavya Yeni Komünist Partisinin (NKPJ) 35. kuruluş yıldönümü. Mücadele Birliği olarak biz de NKPJ'nin 35. kuruluş yıldönümü etkinliğine Sırbistan'ın Belgrad şehrinde katıldık.

ması gerektiği ve devrimin gerekli mi olduğu değil, ne zaman ve nasıl olacağının konuşulması gerektiği vurgulandı; “Şimdi Devrim Zamanı” denilerek bitirildi.

İkinci oturumun konusu ise “Tarihi Revizyonizme ve Günümüzde Oportünizme Karşı İdeolojik Mücadele”ydi. Bu oturumda, toplumsal devrimler çağında yaşadığımız ve çağımızı anlamadan sınıf mücadelesinin doğru kavranamayacağı vurgulanırken, geçmişte yine Lenin döneminde, Kautsky gibi sözde Marksistlerin devrimi parlamenter kazanımlara indirgediği ve devrimi erteledikleri, oysa Lenin’in “Devrim, burjuva devletin parçalanmasıdır” dediği vurgulandı.

Mücadele Birliği olarak bugün Türkiye solunun bir çok bileşeninin aynı tuzağa düştüğü ve Yunanistan Komünist Partisi ile aynı çizgide hareket eden TKP’nin, o dönem Türkiye’de yasaklı olmasına rağmen nasıl “komünist” ismini aldığı ve TKP’nin burjuva düzenle uzlaşma halinde bir parti olduğu ve asıl olarak devrimi değil, gerici faşist hükümet karşısında kemalist burjuva cumhuriyeti savunduğu ve bunu komünist adı altında nasıl yaptığı anlatıldı.

Ayrıca **bugün Türkiye’de burjuva gazetecilerin bile tutuklandığı, devrimci ve komünistlerin ise yıllarca -yaşamının büyük bir kısmını- zindanlarda geçirdiği bir burjuva iktidarda, TKP’ye henüz hiçbir soruşturmanın açılmamış olduğu vurgulanırken, devrimci teori olmadan devrimci hareketin olmayacağı, burjuva düzeni yıkmak için sokak hareketlerinin devrimci bir sınıf çizgisine bağlanması gerektiği ve bu görevin proletarya partisinin görevi olduğu vurgulandı.**

İkinci oturum sonunda NKPJ gençliği, özellikle deneyimlerimizi onlarla aktardığımız için çok teşekkür ettiler.

Etkinlik 28 Haziran’da, Yugoslavya devrim tarihinde önemli bir tutan Zemun bölgesinde bazı yerlerin ziyaret edilmesi ile başladı. İlk olarak Belgrad’ın Zenum bölgesinde bulunan tarihi öneme sahip bir anıtın ziyaret ettik. Bu anıt 1941-1945 yıllarında ölen anti-faşist partizanlar anısına inşa edilmiştir.

Zenum şehri faşizme karşı verilen partizan savaşında önemli bir yeri var bu yüzden şehir gezisinde geçtiğimiz herhangi bir parkta dahi bir anıta denk gelmek mümkün.

Bir sonraki ziyaret edeceğimiz yer ise şehir merkezine biraz uzak Bežanijska Kosa’daki bir anıt oldu. Bu anıt faşistler tarafından öldürülen ve anıtın bulunduğu bölgeye gömülen 8000 faşizm kurbanı insanların anısına yapılmış. 1941 Staro Sajmište’de bir toplama kampı kuran faşist Almanlar, 6 ayda toplam 6 bin Yahudiyi ve 1944 yılına kadar çoğunluğu komünist ve anti-faşistlerden oluşan toplamda 11 bin insanı katlediyor. Bu kadar çok cesetten nasıl kurtulacağını bilemeyen faşistler bu anıtın bulunduğu bölgeye insanları gömüyor. Yine bu anıtın bulunduğu bölgede, faşistler tarafından öldürülen ve Sava nehrinde sürüklenip, o bölgeye gelen savaş kurbanları da yatıyor.

Zenum bölgesinde ziyaret edeceğimiz yerleri bitirdikten sonra, programımızın devamı olan Dünya-Emperyalist Platformundan Yunanistanlı yoldaşın Yugoslavya Yeni Komünist Partisi gençliğine yönelik dersi başladı. Dersin konusu, günümüzdeki emperyalist-kapitalist sistemin çöküşü ve oportünizme

karşı ideolojik mücadeleydi. Burada belirtmekte fayda var, Belgrad merkezinde Avrupa yanlılarının bir çok sokağı kapatmasından dolayı, şehirde toplu taşıma ve trafik durma noktasına geldiği için, bir çok genç insan bu etkinliğe katılamadı. Aynı etkiyi bir sonraki gün gerçekleşecek kolokyum etkinliğinde de yaşadık.

Program, akşam saatlerinde Yugoslavya Yeni Komünist Partisi’nin kuruluş etkinliği ile devam etti. Etkinlikte NKPJ Genel Sekreteri, 70’li yaşlarına yakın eski genel sekreteri, genç komünistler genel sekreteri ve WAP adına konuşma yapıldı. Konuşmalarda, partinin Marksist-Leninist yanına dikkat çekildi ve her ne kadar küçük de olsa, partinin Marksist-Leninist çizgide kaldığı sürece büyüyeceği ve büyümeye başladığı ve ayrıca NKPJ’nin Sırbistan’da oportünizme karşı verdiği mücadele anlatıldı.

Pazar günü program ise saat 11.00’da başladı. Bu etkinlik iki oturum şeklinde gerçekleşti. Birinci oturumun konusu “NATO’nun Genişlemesi ve Balkanlar”dı. İlk oturumda Yunanistan’dan Devrimci Birlik, Güney Kore’den Halkın Demokrasi Partisi, Yugoslavya Yeni Komünist Partisi ve Mücadele Birliği konuştu.

Mücadele Birliği olarak konuşmamızda **NATO’nun Şubat 1990’dan beri, o dönemde genişlemeyeceğine dair her ne kadar söz verilmiş olsa da, nasıl genişlediği ve bu genişlemenin en ağır kurbanlarından birinin Yugoslavya olduğu, emperyalist-kapitalist sistemin gelmiş olduğu yeni evre olan çöküş aşamasının iyi kavran-**